

vedrørte den Høje Myndighed i Kul- og Stålfællesskabet. I den første sag, indbragt af det belgiske kulmineforbund, var spørgsmålet, om den Høje Myndighed som led i den overgangsordning, der skulle tilpasse belgiske kulminers konkurrencedygtighed til vilkårene i fællesmarkedet, kunne fastsætte maksimale salgspriser og reducere en kompensationsydelse, som var indrømmet de miner, der producerede dyrest. Domstolen fastslog, at der vel var udtrykkelig traktathjemmel til at fastsætte kompensationsydelsen, men at der ikke var nogen forskrift om maksimalpriser i tilslutning hertil. Ikke desto mindre antog Domstolen, at den Høje Myndighed kunne foretage en prisregulering, som var nødvendig til at opnå kompensationsordningens formål, nemlig en nedsættelse af markedspriserne. Den anførte som begrundelse herfor at

»Det er tilladt, uden at foretage en udvidende fortolkning, at anvende en såvel i folkeretten som i national ret almindeligt anerkendt fortolkningsregel, hvorefter de normer, der er fastsat ved traktat eller lov, indbefatter forudsætningsvis (»impliquent«) de normer, uden hvilke de førstnævnte ikke ville have fornuftig mening eller ikke ville kunne bringes til rimelig og nyttig anvendelse.«³⁹

Dette princip har Domstolen bekræftet – uden dog at finde det anvendeligt – i to senere sager rejst af den italienske og den hollandske regering mod den Høje Myndighed. Spørgsmålet var her, om den traktatbestemmelse, der kræver offentliggørelse af tariffer, priser og andre vilkår for transport af kul- og stålprodukter, gav den Høje Myndighed beføjelse til at udfærdige formelle afgørelser rettet til regeringerne med henblik på opfyldelse af denne pligt. Domstolen fastslog først, at der – i modsætning til reglen om salgspriser – ikke var hjemmel for en sådan beføjelse med hensyn til transportpriser. Derefter undersøgte Domstolen, om beføjelsen forudsætningsvis kunne udledes af andre bestemmelser i traktaten eller af dennes almindelige system, men fandt at spørgsmålet måtte besvares benægtende.⁴⁰

Den ene af Domstolens to Generaladvokater har i en afhandling, hvor bl.a. disse afgørelser kommenteres, udtalt, at Domstolen herved væsentligt har indsnævret, om ikke faktisk eli-

mineret, anvendelsesområdet for teorien om de forudsatte eller underforståede beføjelser. Han billiger dette fuldtud. Traktaterne om de europæiske fællesskaber prætenderer at forudse alt, selv det uforudsete, hvorved han henviser til reglerne om udfyldning af huller i traktaten (jfr. straks nedenfor om art. 235). Følger er, at traktaterne er underkastet, hvad han kalder »un principe de compétence d'attribution«, det vil sige, at organerne kun kan udøve de beføjelser, der er tillagt dem ved traktatteksten.⁴¹

Hverken udtrykkeligt eller stiltiende er der således tillagt Fællesskabets organer beføjelser på ubestemte sagområder. Det må herefter være berettiget at drage den slutning, at grundlovens krav om, at overdragelsen sker i nærmere bestemt omfang, er opfyldt. Det kan ikke heroverfor gøres gældende, at traktaten overlader Fællesskabets myndigheder at bestemme indholdet af de beslutninger, der kan træffes. Grundlovens krav er tilgodeset, når man af traktaten kan se, hvilke emner Fællesskabet kan tage op til regulering og med hvilket formål. At der overlades beføjelser til de internationale myndigheder betyder jo netop, at der indenfor visse formelle grænser indrømmes disse myndigheder en frihed til at træffe de beslutninger, der skønnes hensigtsmæssige. Det er dette, der sigtes til når det ofte fremhæves, at traktaten i det væsentlige begrænser sig til at fastlægge rammerne for staternes fælles økonomiske politik og dennes generelle indhold, uden i enkeltheder at definere staternes forpligtelser, og at traktaten derfor i meget betydeligt omfang må suppleres med regler og forskrifter, der senere vedtages af Fællesskabets myndigheder.⁴² Uanset dette står det fast, at beføjelserne kun kan anvendes på de i traktaten nævnte saglige områder, altså i nærmere bestemt omfang.

Ej heller er det relevant for anvendelsen af grl. § 20, at traktaten i sin indledning nævner en målsætning, som rækker udover det blot økonomiske samarbejde, idet den proklamerer de kontraherende parters beslutning om »at opbygge grundlaget for en union mellem de europæiske folk, som uden ophør gøres stadig snævrere«. Dette vidererækkende mål, der jo også på anden måde har fundet udtryk f.eks. i de seks regeringschefers erklæring af 18. juli 1961, den såkaldte Bonn-deklaration,⁴³ er na-